

Är det en kris??

Förra sommaren började längtan efter tvåhjulning växa sig starkare. Gjorde nån tur på en vespa men det kändes inte helt ok, nä det får vara. För dyrt, opraktiskt och barnen kan ju bara åka med ett och ett.

I vinter har känslan vuxit sig starkare och starkare, jag vill ha motorcykel. Har ingen aning om vad men jag vill, vill, vill ha en motorcykel. Börjar sakta implementera känslan hos maken, en kommentar här och en annan kommentar där. Så där fram i januari, februari är kommentarerna mer att "när jag köper motorcykel" eller "undrar om jag hittar några mc-kläder i min storlek". Till min stora förvåning protesterar han inte nämnvärt. Javisst, han har också kört hoj och visst han hade både större cykel och järvare grejer än mig när vi träffades men hans längtan har inte varit lika stark som min.

En dag svänger jag ner till Vincents i Varberg på väg hem från jobbet, bara titta... cirkulerar sakta runt flera Viragos som står prydlig parkerade. Nja.. Virago 535 kanske nåt för en återfallsknutta på dryga 40 bast. Åker hem och berättar att jag kollat... åh sa han, en sketen 500, då kan vi lika gärna köpa en vespa. NÅ sa jag det blir motorcykel. Och i samma stund som jag uttalar

dessa orden så vet jag att JA det blir en motorcykel!

Nån vecka senare tar jag med mig nästan hela familjen till Vincents och vi tittar lite försynt omkring i butiken. Jag smyger kring Viragona men det känns inte rätt. Maken försvinner bort i nåt hörn och kommer sen och hämtar mig och säger, en sån här skulle du ha. Jaha, Kawasaki... kan man ha det?

Jag tar och sätter mig ordentligt på sadeln, maken lyfter upp sonen bakom mig och sen... ja det är kört.

10 minuter senare har jag reserverat en motorcykel. Två veckor senare får jag det magiska samtalet från Vincents där de säger att det går bra att komma nu, det är läge att

provköra. Magiskt och förbannat kallt... massor av grus på vägen bitvis, men sakta vågar jag testa lite. Jobbarkompisen skickar ett sms där han skriver att de varnat på trafikradion för en tokig käring som kör motorcykel på vägarna runt Varberg och man ska vara försiktig då hon kan vara beväpnad.

Det enda som jag är beväpnad med efter provturen är ett löjligt stort leende och gör till min egen stora förvåning affär där och då. Nåja, jag hade gjort en koll med förra ägaren och han gör tummen upp för hojen.

NU har det gått ytterligare tid och jag har då till min egen förvåning funnit mig själv på detta forum MER än en gång... Jag har hittat nya bekantskaper och det var ingen dum känsla när jag har personligt besök på garageuppfarten när jag kom hem en dag efter jobbet...

- Skulle bara lämna medlemskortet, säger Sten glatt när jag hälsar.

Så det är nog ingen kris, det är mer en ny riktning på livet... nämnde jag att två killar på jobbet skaffat körkortstillstånd och alltid råkar befinna sig i närheten när jag ska åka hem på eftermiddagen...

Så förhoppningsvis så har vi många härliga timmar framför oss, min 800 Classic och jag.. och jo, han heter *Washington* förresten, jag kan dock inte säga varför... han heter bara det.

Hälsningar!

Inger #7364